

have nogen Mening om, hvordan det gaar, eller at føre noget Tilsyn i saa Henseende. Dette gælder de mange, der ere under halv- eller kvart offentlig Forsørg eller overhovedet saa Hjælp af det offentlige. Endelig er der de mange elendige Hjem, som staa uden for den offentlige Understøttelse, men som tilvisse kunne være lige saa slette; over for dem staa vi jo magtesløse, der er det kun en Forbedring af de økonomiske Raar og en forbedret Moral i det hele, der vil kunne hjælpe noget. Men, som sagt, nogen Rytte vil denne Lov gøre og har den allerede gjort, idet den har stærket Sansen for Opdragelsens store Betydning og har bevirket, at der er opstaaet Foreninger, som have virket til det gode, ikke alene ved, at de selv have sat Børn ud i Pleje i gode Hjem, men ogsaa derved, at Omgivelserne ere blevne opmærksomme derpaa og derigennem ere komne til bedre at tage sig af de Børn, som høre hjemme i Kommunerne. — Der faldt under første Behandling en Bemærkning om, at man maaske skulde gøre det til Betingelse, at vægte Børn skulle opføres i selve den Kommune, hvor de høre hjemme. Den mødte allerede da Modsigelse, og jeg maa tilføje, at jeg tror, at det ofte kan være endogsaa meget heldigt, at Børnene komme uden for den Kommune, hvor de ere fødte. Det lægger Plejeforeningerne under Tiden ogsaa særlig Vægt paa, saaledes at rive Børnene ud af de Familieomgivelser, som ellers vilde virke skadeligt paa dem.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget og de stillede Ændringsforslag, som efter mit Skøn ville gøre, at Loven forbedres yderligere, end det allerede er sket ved den højtærede Ministers Forslag.

Juristsministeren (Melleman):

Med Henhyn til de Spørgsmaal, som ere bragte paa Bane af den sidste ærede Taler, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger, for saa vidt det er mig muligt at besvare disse Spørgsmaal. — Jeg er tilbøjelig til at tro eller rettere sagt, jeg anser det for temmelig afsjort, at de Børn, som ere anbragte paa Fattiggaardene, ikke falde ind under denne Lov, fordi de jo ere anbragte under en offentlig Autoritet, der maa antages at føre det fornødne Tilsyn med deres Behandling. Det er mig ukendt, hvad den sidste ærede Taler bemærkede, at der er adskillige Steder, hvor man endnu ikke har oplyst Fattiglovens Fordringer om, at Børn skulle holdes afsondrede fra saadanne Personer, som kunne give dem slette Eksempler ved Drukkenskab, Uædelighed eller deslige. Det er mig ikke bekendt, men jeg skal med-

dele min Kollega, Indenrigsministeren, hvad det ærede Medlem ytrede i denne Henseende. Jeg gaar ogsaa ud fra, at Fattiglovens Bestemmelser i den Henseende, som enhver anden Lovs Bestemmelser, jo maa gennemføres og efterkommes, selv om det vil medføre nogle Beføstninger for Kommunerne, og det er vel ogsaa Meningen; det hele er vel blot det, at man vil give dem lidt Tid til at ordne sig under de ny Forhold, man vil i denne Henseende lette dem Overgangen noget. Dette er i det mindste et Henhyn, som, saa vidt det er muligt, toges fra Ministeriets Side ved Gennemførelsen af de ny Evangsarbejdsanstalter. Der har man maattet staa ikke saa lidt af paa de Fordringer, som man ellers i og for sig maatte stille, naar man skulde betragte Sagen fra Fængelsvæsenets Synspunkt. Naturligvis gøre de i Kommunerne sure Miner dertil, naar man forlanger for meget, og derfor maa man jo lette dem Overgangen noget. En fuldkommen og streng Gennemførelse paa en Gang af de Fordringer, som fra Fængelsvæsenets Side i denne Henseende maatte stilles til disse Anstalter, vilde koste ikke saa lidt; det er navnlig med Henhyn til Bygninger, at man maa give dem lidt Tid og ikke tage for haardt fat. Derimod er der andre Retninger, hvor man naturligvis ikke kan give efter, saaledes med Henhyn til Spisereglementer og deslige, hvor der fra Justitsministeriets Side stilles de Fordringer, som det kongelige Sundhedskollegium i den Henseende opstiller, og som ganske vist ogsaa paa enkelte Steder føre til lidt strengere Fordringer end dem, der hidtil have været opstillede. Men, som sagt, hvad Børnene paa Fattiggaardene angaar, antager jeg ikke, at Loven egentlig berører dem. Hvad derimod Børnehjemmene angaar, da er der i den Tid, Loven har været i Kraft, underlig nok ikke i Ministeriet indkommet nogen Forespørgsel angaaende Spørgsmaalet om, hvorledes Børnehjemmene forholde sig til Loven. Dette Spørgsmaal synes ikke at være opstaaet; i alt Fald have vi aldrig faaet nogen Forespørgsel i den Retning. Jeg antager, at Spørgsmaalet maa besvares derhen, at derjom, der betales for Børnene paa Børnehjemmene, saa falde disse ind under Loven; hvis derimod Børnene modtages aldeles gratis paa Børnehjemmene, tror jeg ikke, at de falde ind under Loven. Jeg mener altsaa, at de maa falde ind under Loven, naar der overhovedet betales for Børnene, selv om det er en lav Betaling. Saa vidt jeg ved — jeg maa tilstaa, at jeg kender ikke meget til disse Anstalter — er det indrettet saaledes, at det vel kun er de fær-